

IZMIJENJENA OPTUŽNICA

Na raspravi održanoj dana 13. veljače 2006. godine, Zamjenik ŽDO iz Splita, Michele Squicciarro, izmijenio je činjenični opis kaznenog djela iz optužnice br. K-DO-131/01, od 25. ožujka 2002.godine. Pravni opis i pravna oznaka djela ostale su neizmijenjene.

Izmijenjenom optužnicom optužnicima se stavlja na teret da su u razdoblju od lipnja do početka rujna 1992. godine u Splitu, za vrijeme trajanja oružanog sukoba između Hrvatske vojske i pripadnika tzv. JNA i srpskih paravojskih formacija, Tomislav Duić, kao zapovjednik VIC u sastavu 72. bojne Vojne policije HV, u naravi Vojnog zatvora «Lora» u Splitu, Tonći Vrkić, kao njegov zamjenik, Miljenko Bajić, Josip Bikić i Davor Banić, kao pripadnici interventne grupe – voda 72. bojne VP, te Emilio Bungur, Ante Gudić i Anđelko Botić, kao stražari u Vojnom zatvoru «Lora», zajedno s neutvrđenim osobama u VIC «Lora», odnosno u Vojnom zatvoru «Lora», u kojem su pored ratnih zarobljenika bili i protupravno zatočeni civili uglavnom srpske nacionalnosti, Tomislav Duić i Tonći Vrkić, kao zapovjednik i njegov zamjenik, dopuštali njima podređenim stražarima, te drugim vojnim i civilnim osobama, kojima su dozvoljavali ulaz u zatvor, da se prema zatočenim civilima ponašaju vrijeđajući njihovo ljudsko dostojanstvo, osobito ih ponižavali, psihički i fizički zlostavljali, mučili i tjelesno kažnjavali, sve do usmrćenja nekih od njih, te sami u tome sudjelovali, a Miljenko Bajić, Josip Bikić, Davor Banić, Emilio Bungur, Ante Gudić i Anđelko Botić, postupali na takav način, postupajući protivno odredbama članka 3. 13. 27. i 32. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata (od 12. kolovoza 1949. godine), te članaka 75, 86. i 87. Dopunskog protokola I i čl. 4. Dopunskog protokola II (oba protokola iz 1977. godine).

Dana 14. lipnja 1992. godine, oko 20,30 sati, stražari Anđelko Botić i Ante Gudić, pod prismotrom vođe smjene straže Emilia Bungura, u trenutku provođenja iz jednog dijela zatvora u drugi, označen kao «blok C», nakon što je Nenad Knežević pokušao pobjeći odgurnuvši stražara Anđelka Botića i preskičivši preko žičane ograde zatvora visoke 1,70 metara, Anđelko Botić i Tonći Vrkić spriječili su ga u tome ispalivši prema njemu neutvrđen broj hitaca iz pištolja zadavši su strijelne rane ruke i noge, od kojih je jedna laka, druga teška, a obje bezopasne za život, vratili Nenada Kneževića u zatvorski krug gdje su u međuvremenu po pozivu ka pripadnici interventnog voda došli Miljenko Bajić, Josip Bikić, Davor Banić, te upravnik zatvora Tomislav Duić i još neke neutvrđene uniformirane osobe, ozlijeđenog Nenada Kneževića, dok je ležao na zemlji, stali ga gaziti i udarati nogama, rukama, neutvrđenim predmetima, nanijevši mu teške ozljede opasne po život, od kojih je, nakon što su ga Miljenko Bajić, Josip Bikić i Davor Banić odvezli iste večeri u KBC Split, na smrt premlaćenog i bez svijesti, preminuo 23. lipnja 1992. godine.

Nakon što su izudarali Nenada Kneževića, stražari Emilio Bungur, Ante Gudić i Anđelko Botić, zajedno s još nekim neutvrđenim uniformiranim osobama, nasrnuli su na Gojka Bulovića, koji je ostao u dvorištu, tu ga izdarali nogama, a noću iza 1,30 sati, Miljenko Bajić, Josip Bikić i Davor Banić, koji su se tijekom noći vratili iz bolnice, gdje su odveli Nenada Kneževića, te Tomislav Duić i Tonći Vrkić, otišli u sjeverni dio zatvora označen kao «blok C», u koji je u međuvremenu već izudarani Gojko Bulović premješten, ušli u njegovu ćeliju i stali ga gaziti, udarati nogama, rukama i neutvrđenim predmetima, zatim ga izvukli u zatvorski hodnik i tamo

nastavili tući, nanijevši mu mnogostruke povrede, koje su teške i po život opasne tjelesne povrede, od kojih je Gojko Bulović preminuo neposredno nakon što je ostavljen tako premlaćen na zatvorskom hodniku.

Dana 13. lipnja 1992. godine neutvrđeni stražari i druge vojne i civilne osobe, više civilnih osoba srpske nacionalnosti i to Mirka Šuška, Lazu Ostojića, Tomu Krivića, Radu Krivića, Uglješu Bulovića, Duška Galića, nakon uhićenja i dovođenja u Vojni zatvor «Lora», iako su ponalogu vojnog istražnog suca trebali biti smješteni u Okružni zatvor Split u Bilicama, prilikom «ispitivanja» tukli, maltretirali, priljučivali na struju, tako da bi im od toga jezik bio blokiran a govor nerazgovjetan, noću im kroz otvor na vratima ćelije, gurali i pokazivali oružje i prijetili smrću, zadavši na opisan način Lazi Ostojiću, Tomi i Radi Kriviću i Dušku Galiću više hematoma u većim površinama, krvene podljeve, posebice u visini bubrega. Mirku Šušku i Uglješu Buloviću zujanje i bol u ušima.

Od 19. do 28. kolovoza 1992. godine Tonći Vrkić i Davor Banić, tukli su i ponižavali Milosava Katalinu, dovedenog bez ikakve osnove u Vojni zatvor «Lora». Davor Banić tukao je Miroslava Katalinu šakama po glavi i tijelu, a Tonći Vrkić prisiljavao druge zatvorenike da ga prljavim zahtodskim krpama «osvježavaju» po licu, očima, ušima i jeziku, da ga tuku, odnosno dase međusobno udaraju, te neutvrđeni stražari i druge vojne i civilne osobe tukli ga nogama i rukama po glavi, posebno ušima i cijelom tijelu, prijetili da će mu odsjeći uši, gurali mu u usta cijev pištolja i prijetili mu «Kevinom jamom», priključivali ga na «poljski telefon», šakama mu čupali vratne mišiće, k gušili ga, prisiljavali ga da se u zatvorskom dvorištu svlači gol i šmrkovima ga polijevali, od čega je Miroslav Katalina zadobio ozljede, kroničnu infekciju očiju, posljedično otežano kretanje, te značajne promjene psihičkog zdravlja uslijed pretrpljenog straha.

Od 28. kolovoza do 1. rujna 1992. godine neutvrđeni stražari i druge vojne i civilne osobe, Đorđa Katića, dovedenog u Vojni zatvor «Lora» bez ikakve pravne osnove, udarali nogama, šakama i gumenim palicama, priključivali ga na «poljski telefon», prisiljavali ga da ozlijeđen trči po krugu zatvora, utjerivali ga u pseću kućicu i prisiljavali ga da laje, da pozdravlja «fašističkim pozdravom», što su ponavljali u više navrata kroz četiri dana koliko je bio zadržan u zatvoru, a potom bez objašnjenja pušten, kroz koje vrijeme je Đorđe Katić zadobio brojne oguljotine, razderotine i krven podljeve po glavi i čitavom tijelu, što je sve kod njega, zbog pretrpljenog straha, izazvalo značajne promjene psihičkog zdravlja.